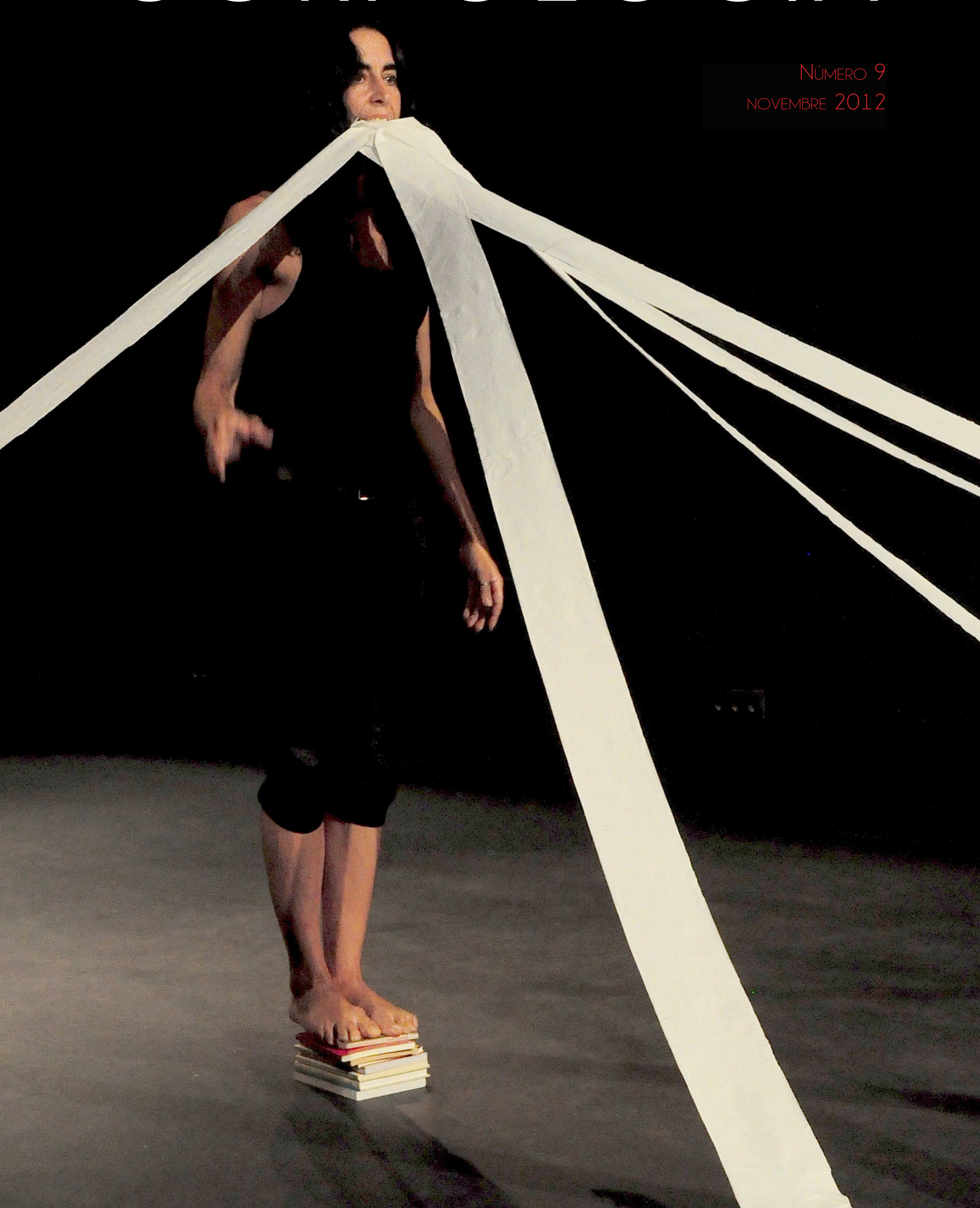
CORPOLOGIA

Número 9
novembre 2012

CORPOLOGIA és una trobada independent i lliure de persones interessades en explorar temes de presència i acció i per a poder presentar les seves obres en directe. El format de les obres és lliure i d'una màxima durada de 10 minuts cadascuna.
El grup estarà obert a propostes d'altres creador@s de totes les disciplines. L'espai és senzill amb un escenari de caixes de fusta i mínima il·luminació. Treballem sense muntatge tècnic ni escenogràfic i cada persona ha de portar tot el que necessiti. Després de cada trobada qualsevol persona que hagi estat present, pot contribuir a la revista CORPOLOGIA amb textos i/o imatges de les seves opinions, idees i reaccions.
informació i propostes: info@gresolart.com

CORPOLOGIA es un encuentro independiente y libre de personas interesadas en explorar los temas de presencia y acción y para poder presentar sus obras en directo. El formato de las obras es libre y de una máxima duración de 10 minutos cada una.
El grupo estará abierto a propuestas otros creador@s de todas las disciplinas. El espacio es sencillo con un escenario de cajas de madera y mínima iluminación. Trabajamos sin montaje técnico ni escenográfico y cada persona tendrá que traer todo lo que necesite. Después de cada encuentro cualquier persona que haya estado presente, puede contribuir en la revista CORPOLOGIA con textos y/o imágenes de sus opiniones, ideas y reacciones.
información y propuestas: info@gresolart.com

www.gresolart.com

CORPOLOGIA

Foto Portada: E qui libri (s) II. Mireia Zantop
Foto Contraportada: Intel·ligència, força i bellesa. Pep Aymerich

Edició: Associació Gresol
Coordinació: Denys Blacker
Direcció: Leticia García
Disseny i Maquetació: Leticia García
Traduccions i correccions: Leticia García i dels seus autor@s
Fotògrafs/es: Jordi Nebot, Denys Blacker i Joana Mollà
Vídeo: TV Tron ©

Dipòsit Legal: GI-1553-2012

ISSN 2014-8178

EXPIRAR I "INSPIRAR": UN GEST D'ALTA POLÍTICA[1]

EXPIRAR Y "INSPIRAR": UN GESTO DE ALTA POLÍTICA[2]

ASSUMPTA BASSAS i alumnes de l'assignatura Estudis de Performance, Facultat de Belles Arts, UB

Diuen, els/les qui la practiquen, que la performance obté visibilitat en les institucions culturals quan aquestes es troben en crisi. La performance surt "barata" als museus, en comparació a d'altres propostes culturals, perquè dóna vida a les amplies sales que han perdut audiències i, a més a més, és efímera, no cal comprar-la, no trastoca l'arrel del "patrimoni". Així doncs, no serà del tot casual que l'assignatura Estudis de Performance (una optativa de segon cicle de grau proposada pel departament d'Història de l'art a Belles Arts) neixi en el currículum acadèmic aquest any, al bell mig de la crisi real i simbòlica del sistema universitari.

Tanmateix, "lo barato sale caro", diuen, picant l'ullet, les mestresses de casa, dones que estan acostumades a gestionar amb més professionalitat i eficàcia que els buròcrates. I el refrany esdevé real quan entenem que allò barat no som nosaltres sinó la misèria simbòlica i la incompetència vital dels obsessionats amb la productivitat i els formularis. És temps doncs de fugir de la pols instal·lada en l'agònica i desemparada universitat patriarcal i d'apostar per fer una jugada cara, vull dir, d'alçada, de gran volada. Per exemple, fer d'un gest tan mínim, efímer i low cost com inspirar, expirar i inspirar (aquesta última paraula en ambdós sentits: respirar a fons rebent l'aire pur que la vida ens regala, i orientar i desvetllar creativitat i coneixement en les/els altres) en fem, sense dubtar-ho, pràctica d'alta política.

Corpologia9 va suposar per l'alumnat de l'assignatura Estudis de Performance una presa de contacte real amb un dels nuclis de l'escena de la performance a Catalunya. Les propostes, en diversitat de llenguatges i genealogies, van oferirnos una bona ocasió per estudiar les variades línies de recerca que es practiquen. En l'escenari de l'Antic Teatre van funcionar millor les propostes de tradició de cabaret dadaista o concert fluxus, així com les que integraven l'espai i la presència (emparentades amb la dansa, teatre, creació sonora o poesia escènica), en detriment de les que demanaven més proximitat. L'alumnat va agrair molt l'agilitat i el respecte del temps de la majoria de performers, malgrat l'ordre aleatori de les actuacions va portar -el divendres sobretot- a una manca de ritme general. La roda de performances en l'escenari funcionava com un espectacle de dues hores i possiblement, com van apuntar algunes alumnes, Corpologia va redimensionar en aquesta edició el seu propòsit inicial sense preveure els resultats. No és fàcil passar de ser una trobada mensual d'artistes a trobar-se en un escenari amb un públic - d'altra banda molt còmplice i benigne - que espera entreteniment o diàleg.

En aquest sentit, no estaria de més afegir a l'acte la possibilitat d'un intercanvi amb l'audiència, acció que podria problematitzar una mica la categoria d'espectacle que prenen les performances en un escenari. A més a més, avui en dia és fonamental un "feed-back" bàsic. Qualsevol proposta que privilegia el procés de creació com a espai d'investigació hauria d'incloure'l, més encara aquelles que pretenen implicar l'espectador/a en la producció de significat i de valor artístic. Les converses amb creadors/es són una de les experiències més interessants i formatives que ens queden, sempre i quan es facin en un clima de confiança i honestedat. No oblidem que vivim en un país on hi ha una minsa tradició no sols en l'estudi acadèmic de la performance sinó en la concepció del pensament artístic com a espai d'aprenentage crític i creatiu.

La lectura de la performance – com la de qualsevol obra- pren valor cultural no tant en l'àmbit especialitzat sinó precisament en la recepció d'una audiència disposada a deixar-se donar i atrevir-se a dir. Es tracta de convertir en paraules el que hem percebut com a significatiu, en una llengua que no rep ordres de les avorrides terminologies apreses en els articles i termes de moda. En aquest sentit, faig arribar a la revista una selecció de paraules inicials de les estudiants que hi assistiren.

L'Anna Barella va destacar la performance de Carolina Bonfim, Here, please, perquè aconseguia apropar-nos a l'estudi – d'altra banda quasi científic o antropològic- dels gestos adolescents i juvenils, un material fàcilment identificable per les joves perquè és "molt proper a la nostra experiència cultural dins del context en el qual vivim".
L'Aurora Caja aplaudeix el treball de fons de Carles Camps, Menja que menjaràs III. La fluïdesa del recitatiu aconsegueix que sembli "espontani i esbojarrat" i hi reconeix que la mediació del humor és interessant per tal de portar l'audiència a la reflexió.
Juan García Gálmez destaca la performance de Mireia Zantrop E qui libris (S) II per les imatges visuals que va crear i les idees que li suggereix al voltant de l'experiència del llibre i la lectura. Juan reflexionà que potser la llibertat que dóna la cultura rau precisament en la relació d'equilibri entre el saber estar, centrat en un mateix, i el saber assimilar els coneixements adquirits que rebs.
La Nadia Hafid Márquez s'interessà per la proposta de Marta Darder, Poca parla, per la combinació exitosa entre el llenguatge poètic, la imatge audiovisual i la presència de la performer en silenci a l'escena. Malauradament, la referència subtil a Camille Claudel queda desapercebuda per les més joves.
Mirant un pas, d'Ona Mestre va seduir a dues alumnes. Laia Seguí confessa que la "va captivar la seva expressivitat" i va poder gaudir "de la riquesa que té la presència d'un cos en moviment acompanyat de paraules" que enfilen i trenen un tema. Lucia Moreno Kuhnke afegeix que el tema - el "pas" com a portador d'informació sobre els estats d'ànim personals- reflectia "como un espejo a cada uno de los/as espectadores/as". Ambdues pensen que la troballa d'una idea senzilla pot ser molt potent quan es manté centrada.
Mireia Chaos ens va emocionar amb la lectura de l'acció d'Ada Vilaró. Va ser una de les poques performances – potser l'única- en la qual l'acció es destil·lava des de l'autobiografia explícita i aquella nit la performer arriscava quelcom més que una nova actuació. "És una acció senzilla però plena – escriu Mireia- per la seva presència a l'escenari i l'expressió del seu rostre que fan que veiem molt més enllà dels dibuixos que han quedat al seu cos després de viure un càncer de mama." La peça té el valor de treballar sense ingenuïtat una temàtica complexa, com és el trànsit personal per una malaltia que té efectes visibles i simbòlics sobre el cos femení. Però l'encert no és el tema sinó la consciència de la performer de que està treballant sobre un llenguatge. Així queden visibles solucions a qüestions fonamentals en la teoria de la performance femenina com són: l'autobiografia com a performance cultural, la resignificació lliure del nu de l'artista en la representació, el joc amb el narcisisme implícit en una exposició pública, per citar-ne alguns. La lectura de Mireia Chaos també arrisca quelcom més que una nota en un exercici de classe: "...finalment arribem a descobrir el cor del seu ésser que és complet sense necessitar de res més que a sí mateix". Tanmateix, Mireia, necessitava precisament de tu i de les teves paraules, per a veure's així. Gràcies a les dues. "Inspirem"-nos, doncs.

1 L'acció d'inspirar i expirar me la suggereix la performance de Denys Blacker del divendres.

Dicen, los/quienes la practican, que la performance obtiene visibilidad en las instituciones culturales cuando estas se encuentran en crisis. La performance sale "trueque" a los museos, en comparación a otras propuestas culturales, porque da vida a las amplias salas que han perdido audiencia y, además, es efímera, no hay que comprarla, no trastoca la raíz del "patrimonio". *Así pues, no será del todo casual que la asignatura Estudios de Performance (una optativa de segundo ciclo de grado propuesta por el departamento de Historia del arte a Bellas artes) nazca en el currículum académico este año, en medio de la crisis real y simbólica del sistema universitario.

Aun así, "lo barato salo caro", dicen, guiñando el ojo, las amas de casa, mujeres que están acostumbradas a gestionar con más profesionalidad y eficacia que los burócratas. Y el refrán se hace real cuando entendemos que aquello barato no somos nosotros sino la miseria simbólica y la incompetencia vital de los obsesionados con la productividad y los formularios. Es tiempo pues de huir del polvo instalado en la agónica y desamparada universidad patriarcal y de apostar por hacer una jugada cara, quiero decir, de altura, de gran voladizo. Por ejemplo, hacer de un gesto tan mínimo, efímero y low coste como inspirar, expirar e inspirar (esta última palabra en ambos sentidos: respirar a fondo recibiendo el aire puro que la vida nos regala, y orientar y desvelar creatividad y conocimiento en las/los otros) en hacerlo, sin dudarlo, práctica de alta política.

Corpologia9 supuso para el alumnado de la asignatura Estudios de Performance una toma de contacto real con uno de los núcleos de la escena de la performance en Cataluña. Las propuestas, en diversidad de lenguajes y genealogías, nos ofrecieron una buena ocasión para estudiar las variadas líneas de investigación que se practican. En el escenario del Antiguo Teatro funcionaron mejor las propuestas de tradición de cabaret dadaísta o concierto fluxus, así como las que integraban el espacio y la presencia (emparentadas con la danza, teatro, creación sonora o poesía escénica), en detrimento de las que pedían más proximidad. El alumnado agradeció mucho la agilidad y el respecto del tiempo de la mayoría de performers, a pesar del orden aleatorio de las actuaciones que llevó -el viernes sobre todo- a una carencia de ritmo general. La rueda de performances en el escenario funcionaba como un espectáculo de dos horas y posiblemente, como apuntaron algunas alumnas, Corpologia redimensionó en esta edición su propósito inicial sin prever los resultados. No es fácil pasar de ser un encuentro mensual de artistas a encontrarse en un escenario con un público - por otro lado mucho más cómplice y benigno - que esperaba entretenimiento o diálogo.
En este sentido, no estaría de más añadir al acto la posibilidad de un intercambio con la audiencia, acción que podría problematizar un poco la categoría de espectáculo que toman las performances en un escenario. Además, hoy en día es fundamental un feed-*back" básico. Cualquier propuesta que privilegia el proceso de creación como espacio de investigación tendría que incluirlo, más todavía aquellas que pretenden implicar el espectador/a en la producción de significado y de valor artístico. Las conversaciones con creadores/se son una de las experiencias más interesantes y formativas que nos quedan, siempre y cuando se hagan en un clima de confianza y honestidad. No olvidamos que vivimos en un país donde hay una exigua tradición no sólo en el estudio académico de la performance sino en la concepción del pensamiento artístico como espacio de aprendizaje crítico y creativo.

La lectura de la performance – como la de cualquier obra- toma valor cultural no tanto en el ámbito especializado sino precisamente en la recepción de una audiencia dispuesta a dejarse dar y atreverse a decir. Se trata de convertir en palabras lo que hemos percibido como significativo, en una lengua que no recibe órdenes de las aburridas terminologías aprendidas en los artículos y termas de moda.
En este sentido, hago llegar a la revista una selección de palabras iniciales de las estudiantes que asistieron.

Anna Barella destacó la performance de Carolina Bonfim, Here, please, porque conseguía acercarnos al estudio – por otro lado casi científico o antropológico- de los gestos adolescentes y juveniles, un material fácilmente identificable por las jóvenes porque es "muy cercano a nuestra experiencia cultural dentro del contexto en el cual vivimos". Aurora Caja aplaude el trabajo de fondo de Carles Camps, Come que comerás III. La fluidez del recital consigue que parezca "espontáneo y alocado" y reconoce que la mediación del humor es interesante para traer la audiencia a la reflexión. Juan García Gálmez destaca la performance de Mireia Zantrop E qui libris (S) II por las imágenes visuales que creó y las ideas que le sugiere alrededor de la experiencia del libro y la lectura. Juan reflexionó que quizás la libertad que da la cultura

está precisamente en la relación de equilibrio entre el saber estar, centrado en un mismo, y el saber asimilar los conocimientos adquiridos que recibes. Nadia Hafid Márquez se interesó por la propuesta de Marta Darder, Poca habla, por la combinación exitosa entre el lenguaje poético, la imagen audiovisual y la presencia de la performer en silencio a la escena. Desgraciadamente, la referencia sutil a Camille Claudel quedó desapercibida por las más jóvenes.

Mirando Un pas, de Ona Mestre sedujo a dos alumnas. Laia Seguí confiesa que la "cautivó su expresividad" y pudo disfrutar "de la riqueza que tiene la presencia de un cuerpo en movimiento acompañado de palabras" que ensartan y trenzan un tema. Lucia Moreno Kuhnke añade que el tema - el "paso" como portador de información sobre los estados de ánimo personales- reflejaba "como un espejo a cada*uno de los/as espectadoras/as". Ambas piensan que el hallazgo de una idea sencilla puede ser muy potente cuando se mantiene centrada.

Mireia Chaos nos emocionó con la lectura de la acción de Ada Vilaró. Fue una de las pocas performances – quizás la única- en la cual la acción se destilaba desde la autobiografía explícita y aquella noche la performer arriesgaba algo más que una nueva actuación. "Es una acción sencilla pero llena – escribe Mireia- por su presencia al escenario y la expresión de su rostro que hacen que veamos mucho más allá de los dibujos que han quedado en su cuerpo después de vivir un cáncer de mama." La pieza tiene el valor de trabajar sin ingenuidad una temática compleja, como es el tránsito personal por una enfermedad que tiene efectos visibles y simbólicos sobre el cuerpo femenino. Pero el acierto no es el tema sino la conciencia de la performer de que está trabajando sobre un lenguaje. Así quedan visibles soluciones a cuestiones fundamentales en la teoría de la performance femenina cómo son: la autobiografía como performance cultural, la resignificación libre del desnudo de la artista en la representación, el juego con el narcisismo implícito en una exposición pública, para citar algunos. La lectura de Mireia Chaos también arriesga algo más que una nota en un ejercicio de clase: "...finalmente llegamos a descubrir el corazón de su ser que es completo sin necesitar de nada más que a sí mismo". Aun así, Mireia, necesitaba precisamente de ti y de tus palabras, para verse así. Gracias a las dos. "Inspirémonos", entonces.

2 La acción de inspirar y expirar me la sugiere la performance de Denys Blacker del viernes.

ATRACCIÓ

ATRACCIÓN

LETICIA GARCÍA

La performance és caracteritza per ser un art nòmada, en el qual els i les artistes és desplacen allà on se'ls ofereix un espai d'interacció amb el públic.

Allunyades de la comercialització i del mercat artístic, avui dia la performance sembla funcionar molt bé a les empreses culturals que no reben suficient finançament per als seus projectes personals.

Apassionats que per sempre han treballat per una expressió àmplia de l'art d'acció, veuen com les galeries, teatres, museus, universitats, en fi, les institucions, reclamen la seva presència en els esdeveniments que organitzen. Al seu torn, aquestes no valoren la performance, atès que encara avui dia la majoria de les organitzacions són poc inclinades a pagar per una obra d'art d'acció, el desplaçament dels i les artistes, les dietes, els materials, el seu temps i dedicació…

Però ens volen a nosaltres, Per què? Perquè desitgen la nostra convicció, la força de les idees, l'autogestió, la presència de les obres i l'explosió que produeixen en la seva interacció atraient a centenars de persones. Però des de i per sempre, les ofertes de les empreses culturals, arriben sense valorar realment el nostre treball.

Plataformes com Corpologia donen l'oportunitat als i les artistes d'exposar les seves obres en públic, respectant la familiaritat de la trobada, nodrint-se, transformant-se, i sempre recolzant als membres del col·lectiu, observant i intuint les necessitats del grup, tant artístiques i de pensament, com econòmiques i de temps. Sentim el moviment social i universal, sabem per on caminar... Valorem-nos!

La performance se caracteriza por ser un arte nómada, en el que los y las artistas se desplazan allí donde se les ofrece un espacio de interacción con el público.

Alejadas de la comercialización y del mercado artístico, hoy en día la performance parece funcionar muy bien en las empresas culturales que no reciben suficiente financiación para sus proyectos personales.

Apasionados que por siempre han trabajado por una expresión amplia del arte de acción, ven como las galerías, teatros, museos, universidades, en fin, las instituciones, reclaman su presencia en los eventos que organizan. A su vez, éstas no valoran la performance, dado que aún hoy día la mayoría de las organizaciones son reacias a pagar por una obra de arte de acción, el desplazamiento de los y las artistas, las dietas, los materiales, su tiempo y dedicación…

Pero nos quieren a nosotros, ¿Por qué? Porque desean nuestra convicción, la fuerza de las ideas, la autogestión, la presencia de las obras y la explosión que producen en su interacción atrayendo a centenares de personas. Pero desde y por siempre, las ofertas de las empresas culturales, llegan sin valorar realmente nuestro trabajo.

Plataformas como Corpología dan la oportunidad a los y las artistas de exponer sus obras en público, respetando la familiaridad del encuentro, nutriéndose, transformándose, y siempre respaldando a los miembros del colectivo, observando e intuyendo las necesidades del grupo, tanto artísticas y de pensamiento, como económicas y de tiempo. Sentimos el movimiento social y universal, sabemos por donde caminar... ¡Valorémonos!

PARTICIPANTS

DENYS BLACKER . PERE SOUSA . CARLES HAC MOR . CLARA GARÍ ESTER XARGAY. MARINA TSASARA JOANA MOLLÀ . CARLUS CAMPS . ROTNIP . LESLEY YENDELL . MARINA OROZA . JESSICA HIRST MARTA VERGONYÓS I L'ORQUESTRA DELS uDOLS . MIREIA ZANTOP . ARNAU RICART . SALMÓ . ANA MAESO ONA MESTRE . NOA RESHEF . MONTSE SERÓ . ADA VILARÓ. BEATRIU CODONYER . MARIA COSMES .MARTA DARDER. JOAN CASELLAS . SILVIA ANTOLIN . RUBEN BARROSO . CAROLINA BONFIM . CARLOS PINA PEP AYMERICH . PAOLO COLLEONI

FOTÒGRAFS/ES

DENYS BLACKER. JORDI NEBOT . JOANA MOLLÀ

VÍDEO

TV TRON. ANTIC TEATRE

DIJOUS 27/09: http://www.livestream.com/tvtron/video?clipId=pla_07446748-3248-49dc-9f85-e4705590e443

DIVENDRES 28/09: http://www.livestream.com/tvtron/video?clipId=pla_bd6eac55-3796-4f52-9cb3-91f805bf4b02

CORPOLOGIA 9 es va celebrar durant els dies 27 i el 28 de setembre de 2012 a l'Antic Teatre de Barcelona. 31 artistes ens van delectar amb les seves accions. 5 minuts d'acció per a cada artista va caracteritzar la trobada d'un vaivé d'obres que mantenien concentrat a un públic tradicionalment assegut al pati de butaques. 2 hores seguides de performance cada dia, no es podia trobar a faltar res, els artistes van adaptar les seves disciplines artístiques a una trobada purament performàtica on es van reinventar o van provar l'ingredient secret de l'art d'acció, la presència. 100 espectadors a la sala cada dia, en la seva majoria un públic iniciat, gràcies per venir a la trobada dels corpologistes a Barcelona!
Plataformes independents com CORPOLOGIA estan funcionant actualment sense el suport de les institucions amb una cosa en cor/ment -la llibertat; la llibertat econòmica, creativa i política-. Hem creat un espai únic d'intercanvi i de mútua comprensió on qualsevol persona pot presentar obres, pensaments, idees, inquietuds, opinions, en definitiva, qualsevol forma d'expressió que parteixi de la presència i de l'acció.

CORPOLOGIA 9 se celebró durante los días 27 y 28 de septiembre de 2012 en el Antic Teatre de Barcelona. 31 artistas nos deleitaron con sus acciones. 5 minutos de acción para cada artista caracterizo el encuentro de un vaivén de obras que mantenían concentrado a un público tradicionalmente sentado en el patio de butacas. 2 horas seguidas de performance cada día, no se podía echar en falta nada, los artistas adaptaron sus disciplinas artísticas a un encuentro puramente performático donde se reinventaron o probaron el ingrediente secreto del arte de acción, la presencia. 100 espectadores en sala cada día, en su mayoría un público iniciado, ¡gracias por venir a el encuentro de l@s corpologistas en Barcelona!
Plataformas independientes como CORPOLOGIA están fucionando actulamente sin el soporte de las instituciones con una cosa en corazón/mente -la libertad; la libertad económica, creativa y política-. Hemos creado un espacio único de intercambio de mútua comprensión donde cualquier persona puede presentar obras, pensamientos, ideas, inquietudes, opiniones, en definitiva, cualquier forma de expresión que parta de la presencia y de la acción.

JESSICA HIRST

RENOVACIÓ
RENOVACIÓN
RENOVATION

El nou any jueu, Rosh Hashanah, sempre cau en algun dia de setembre. Vull dies desprès ve el Yom Kippur, Dia de l'Expiació. Rosh Hashanah per mi sempre significava pomes amb mel, i una festa per la tarda amb familiars jueus. Yom Kippur sempre era el dia en que intentava fer dejú amb la meva mare, però normalment només aguantava fins al migdia.
Quan tenia 10 anys vaig trencar profundament amb el judaisme, en base a la meva comprensió molt literal de l'explicació del rabí sobre el Yom Kippur. Jo el vaig entendre dir que tan aviat com una persona demanava disculpes a Déu per qualsevol transgressió, Déu el perdonaria i ho reinscriuria al Llibre de la Vida per un altre any. "Però això no és correcte" vaig cridar a la meva mare. "Si mates a algú, Déu no et deuria perdonar!". Vaig refusar tornar a la sinagoga. Anys desprès vaig entendre que el rabí volia dir que els jueus han de fer servir el temps entre el Rosh Hashanah i el Yom Kippur per resoldre problemes amb altres persones, i amb Déu.
La meva acció es una adaptació del Taschlich, un ritus tradicional en el que la gent tira pa a l'aigua, i l'aigua s'emporta el pa com si fossin els pecats de l'any vell.

Per la meva acció em vaig posar un vestit blanc i guants de goma blau cel, els mateixos que s'utilitzen per rentar el plats. Vaig lluitar per treure una liquadora gran de la maleta. Vaig escriure en paperets coses que volia deixar enrere a l'any vell: Inseguretat, Ansietat, Depressió, Malentesos.
Vaig desfer els paperets i els vaig posar dins la liquadora. Vaig posar aigua d'una regadora de color blau cel.Vaig encendre la liquadora.

Vaig escriure en paperets coses que vull cultivar a l'any nou:Creativitat, Equilibri, Autoconfiança, Bones comunicacions

Vaig tirar el contingut de la liquadora en un cubell de metall. Vaig tirar terra a sobre.Vaig arrugar els paperets i els vaig "sembrar" a la terra. Vaig regar les meves llavors amb la regadora blau cel. Vaig posar algunes flors de plàstic a la terra.
Em vaig anar.

El año nuevo judío, Rosh Hashanah, siempre cae en algún día de septiembre. Ocho días después viene Yom Kippur, Día de la Expiación. Rosh Hashanah para mí siempre significaba manzanas con miel, y una fiesta por la tarde con familiares judíos. Yom Kippur siempre era el día en que intentaba ayunar con mi madre, pero normalmente solo aguantaba hasta el mediodía.
Cuando tenía 10 años rompí profundamente con el judaísmo, en base de mi comprensión muy literal de la explicación del rabino sobre el Yom Kippur. Yo le entendí decir que tan pronto como una persona pedía disculpas a Dios por cualquier trasgresión, Dios lo perdonaría y lo reinscribiría en el Libro de la Vida por otro año. "Pero eso no es correcto" grité a mi mamá. "¡Si matas a alguien Dios no te debería perdonar!" Rehusé regresar a la sinagoga. Años después entendí que el rabino quería decir que los judíos deben usar el tiempo entre el Rosh Hashanah y el Yom Kippur para resolver problemas con otras personas, y con Dios.
Mi acción es una adaptación del Taschlich, un rito tradicional en que la gente tira pan al agua, y el agua se lleva el pan como si fueran los pecados del año viejo.

Para mi acción me puse un vestido blanco y guantes de goma azul celeste, el mismo que se usa para lavar platos. Luché para sacar una licuadora grande de una maleta. Escribí en papelitos cosas que quería dejar detrás en el año viejo: Inseguridad, Ansiedad, Depresión, Malentendidos.
Deshice los papelitos y los metí en la licuadora. Eché agua de una regadera de color azul celeste. Encendí la licuadora.

Escribí en papelitos cosas que quiero cultivar en al ano nuevo: Creatividad, Equilibrio, Auto-confianza, Buenas comunicaciones

Eché el contenido de la licuadora en un cubo de metal. Eché tierra encima. Arrugué los papelitos y los 'sembré' en la tierra. Regué mis 'semillas' con la regadera azul celeste. Puse algunas flores de plástico en la tierra. Me fuí.

The Jewish New Year, Rosh Hashanah, always falls sometime in September. Eight days later comes Yom Kippur, the Day of Atonement. Rosh Hashanah for me always meant apples and honey, and an afternoon party with Jewish family members. Yom Kippur was always the day I tried to fast with my mother, but I usually only made it through the morning. When I was about ten years old I had a profound break with Judaism, based on my very literal understanding of our rabbi's explanation of Yom Kippur. I heard him say that as long as a person told God they were sorry for whatever bad thing they had done, God would forgive him and re-inscribe him in the Book of Life for another year. "But that's not right!" I shrieked to my mother. "If you kill someone God should not forgive you!" I refused to go back to synagogue. Years later I understand that the rabbi meant Jews should use the time between Rosh Hashanah and Yom Kippur to try to resolve problems with other people, and with God.
I created my action as an adaptation of taschlich, a traditional ritual from this time of year in which people throw bread into a body of water, and the water carries away the bread as though it were carrying away our sins.

For my action I put on a white dress and bright blue rubber gloves, the kind used to wash dishes. I wrestled a large blender out of a suitcase. I wrote onto slips of paper things I would like to leave behind in the old year: Insecurity, Anxiety, Depression, Misunderstandings.
I tore them up and put them in a blender. I added some water from a bright blue watering pail. I turned on the blender.

I wrote onto slips of paper things I would like to cultivate in the new year: Creativity, Balance, Self-Confidence, Good communication.

I poured the contents of the blender into a metal bucket. I poured some earth into the bucket. I crumpled up and 'planted' each piece of paper in the earth. I watered my 'seeds' from the blight blue watering can. I planted some plastic flowers in the earth. I walked away.

ANA MAESO

LA SOGA AL COLL

LA SOGA AL CUELLO

Avui el "És pot escriure poesia desprès d'Auschwitz?" es podria reformular com un "És pot fer art durant la crisi?", "apostar per la gestió cultural, creació de xarxes, organització d'esdeveniments?"
S'ha de fer, pensem.

821.600, 5.693.100, 244, 9.460, 1 de cada 3, 1 de cada 5... Són els números de víctimes de la violència estructural: en risc d'exclusió a Espanya, parades a Andalusia, Catalunya, dones maltractades, desnonaments, suïcidis per causes econòmiques a Gràcies.. Xifres que cada dia escoltem en els mitjans sense conèixer i per tant identificar-nos amb cadascuna de les històries tràgiques que s'amaguen. Recitar-ho és apuntar aquesta realitat i contestar-la. Neix la curiositat davant el relat: què i qui son els nominats. Mentre, el serrar la soga –com qui es desfà de la unificada cadena o vol desfer l'ancoratge- deixa la matèria informe que quan es col·locada en paral·lel a la resta de la corda se revela amb una longitud major.

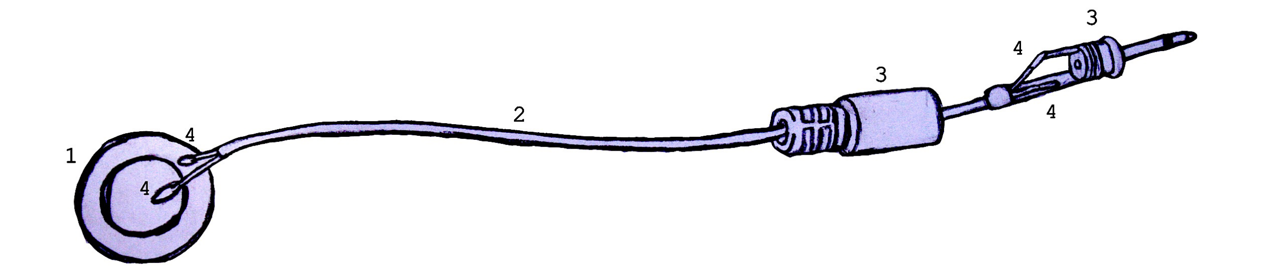
Hoy el "¿Se puede escribir poesía después de Auschwitz?" se podría reformular como un "¿Se puede hacer arte durante la crisis?", "¿apostar por la gestión cultural, creación de redes, organización de eventos?"
Se debe, pensamos.

821.600, 5.693.100, 244, 9.460, 1 de cada 3, 1 de cada 5... Son los números de víctimas de la violencia estructural: en riesgo de exclusión en España, paradas en Andalucía, Cataluña, mujeres maltratadas, desahucios, suicidios por causas económicas en Grecia... Cifras que cada día escuchamos en los medios sin conocer y por tanto identificarnos con cada una de las historias trágicas que esconden. Recitarlos es apuntar esta realidad y contestarla. Nace la curiosidad ante el relato: qué o quiénes son los nominados. Mientras, el serrar la soga –como quien se deshace de la unificada cadena o quiere deshacer el anclaje– deja la materia informe que al colocar en paralelo al resto de la cuerda se revela en longitud mayor.

ARNAU RICART
ESTATOCISMES

COM CONSTRUIR UN MICROFON DE CONTACTE

1- piezo electrico

2- cable de minijack

3- minijack (carcassa i interior)

4- soldadura d'estany

Tots els elemetns necessaris per a la construcció es poden trobar a Onda Radio, Carrer Gran Via de les Corts Catalanes 581, Barcelona.

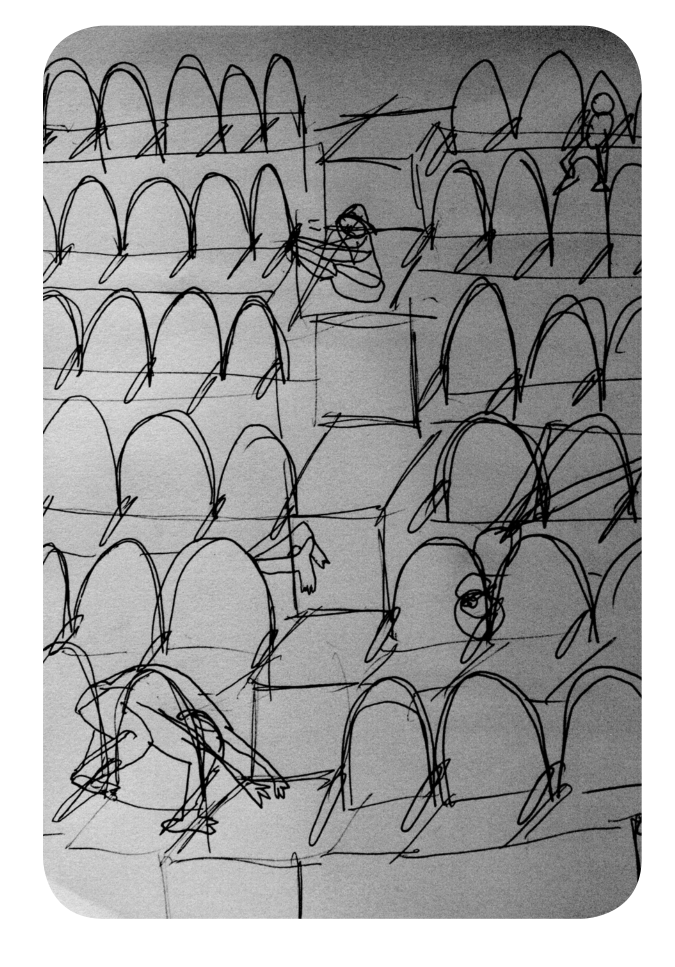

JOANA MOLLÀ
Nº 10

"Interrupció sobtada dels entre espais inesperats,
Vibracions murmurants als peus d'una muntanya roja.

Suavitat blana als límits d'aire inexistent, guinyol foradat
de la fusta refredada que rebufa dalt de tu,

Aspirina del no silenci contra la distancia creixent."

"interrupción repentina de los entre espacios inesperados,
Vibraciones murmurantes a los pies de una montaña roja.

Suavidad blanda a los límites de aire inexistente, gañido agujereado
de la madera reenfriada que resopla encima de ti,

Aspirina del no silencio contra la distancia creciente."

SALMÓ
COMBAT AMOR

Només farem camins llunyans cercant l'amor etern i conquerint els cims més alts de l'univers per fi veurem el món als nostres peus. Sentim l'olor del seu perfum per tot arreu i es sent tant bé la seva veu que es pot palpar perfectament vocals ardents i consonants punyents als blaus jardins de l'ateneu. Som cavallers flamants aventurers genets pensants guerrers errants que anem galop amunt caçant estels i obviant encants. Intrèpids som no hi ha dolor no hi ha descans; a fi de defensar la llibertat sorgim dels oceans essent directament fletats als cels perquè tenim l'honor de mantenir principis i ideals, allò immaterial que ens fa a part de sers suprems, humans. Però estem ferits de mort... de tants combats amor sorgits al pas tenim malmès el cap i el cor. **Caminem agafats de la mà, exprimint emocions i segons, i admirant resplendents la sortida i la posta del Sol, explorem els racons amagats. Mentrestant de l'enllaç impulsat pel vaivé dels matins calcinats i del cel delitós, delirem perforant atzucacs i esbrinem el que hi ha més enllà despertant i absorbint el desig i el rescat de la carn. Heus així, com radiants rebrotem defensant l'absolut de l'amor. Tot plegat em recorda un temor, un temor molt llunyà molt llunyà. Temps enllà agitats i atordits mentalment al sentir el sensual despertar, vam saber i gaudir d'on venim i on anem. Mes sentint aquí dins l'interior retronar un profund malestar vam poder desxifrar resseguint amb el dit els estels i també conversant amb els Deus, que tenim un destí personal a complir: avançar d'immediat l'escamot de l'amor, defensar l'esperit col·lectiu, i atacar l'infinit travessant els llindars racionals.** Tambors al front! Retronen fort! Seguint compàs de dos per dos. Sentim el so del temps gelós com s'esmicola riu avall, i a més sentim que en tot moment es pot tocar perfectament el seu tresor exuberant i lluminós. Som decidits, tenim furor i caminem durant el dia i la foscor. Anem plegats, armats de flors, així som molt més forts. Si cal seguem arran, triomfant al pas perquè si et tinc present Déu meu i sóc prop teu Senyor segur que no tinc cap temor. **Galopem a remolc de l'amor, encenent horitzons apagats, i albirant els perills amagats ens tombem amb delit i ens besem amb passió a la vora del foc i dels cels estrellats. Cada cop ens sentim més a prop. Tan a prop tan a prop que gaudim de valent fins hi tot quan sentim sofriments. De segur que estarem esgotats... restaurant rituals en el lloc dels anyells, retrobant la claror de la llum, recordant... el perquè som aquí. Ens estem estimant! Però el relleu dissonant mostrarà recelós tots aquells residents no oblidats, i durant el combat, sentiments amagats molt profunds es faran ben presents.** Llavors restem serens davant el Sol naixent bevent directament la sang dels cels, sentint el seu batec brutal i amb la calor del raig vital i cert orgull primaveral des dels terrats més alts de les ciutats de glaç milers de dards ben afilats ja són llençats pels bards. Malgrat seran clavats per tot el cos notant intens dolor intentarem articular de nou l'anhel d'aconseguir la cosa de l'amor. Amor, amor i més amor, parlem en nom de tots aquells qui encara creuen en l'amor, i en nom també de tots aquells qui no els fa por ser un mateix. **Anirem endavant! Resolent laberints, vacil·lant pels senders, acomplint elegants els tractats celestials, i al final del camí, reforçats, confiats i assenyats, clamarem llibertat. Som severs i constants vagabunds, estimem la llavor de l'amor, respectem el seu fruit replantat, i estimant pensaments moribunds aturem tempestats. Ara bé capità tan bon punt que tinguem tots els vents a favor anirem riu avall trepitjant sensualment el terreny de l'esforç i empenyent per les valls estampats terrenals toparem, ja sabem, sens avís i amb esglai amb l'amor vertader al capdavant de l'atac.** El Sol es pon, se'n va per l'oest, en pro demà aquest cop per l'est de ben segur que tornarà i passejarem tranquils assaborint records, reeixint pacients al temps advers, besant l'instant en tot moment contemplativa i fervorosament i així després de ben segur que atentament observarem la vida més enllà dels horitzons.

CAROLINA BONFIM
HERE, PLEASE

Pelvis en moviment.
Actuació en solitari.
Cos-show.
Imitació.
Repetició.
Duplicació del moviment.
Fracàs.
Teta.
Cul.
Inexacta.
Les meves icones (contemporanis) POP.
Sudoració.
Rutina fitness.
Retenció libidinal.
Pantalla.
Captura.
Mirall.
Insuficiència.

Pelvis en movimiento.
Actuación en solitario.
Cuerpo-show.
Imitación.
Repetición.
Duplicación del movimiento.
Fracaso.
Teta.
Culo.
Inexacta.
Mis iconos (contemporáneos) POP.
Sudoración.
Rutina fitness.
Retención libidinal.
Pantalla.
Captura.
Espejo.
Insuficiencia.

NOA RESHEF
S/T

La performance que vaig presentar a Corpologia era la primera prova de la 4ta part de "Tancat 2 Vegades" – un projecte format per performances curtes del qual l'eix principal són les claus en diferents contextos.
La 4ta part tracta de lligar i deslligar, amb la seva respectiva relació d'idees sobre la connexió, la captura i la dependència.

En aquest primer intent vaig lligar unes persones del públic un a l'altre amb unes cadenes, i vaig donar a altres persones peces de la meva roba. Dons la roba estaven les claus dels cadenats d'aquelles cadenes. Desprès vaig sortir de la sala i els vaig deixar que solucionessin la situació.

M'interessava veure la reacció del públic, primer cap als meus actes (si em deixaven lligar-los o no), i desprès al trobar-se sols dins de la meva performance, obligats a seguir-la si volien alliberar-se de les cadenes.

La performance que presente en Corpologia erala primera prueba de la 4ª parte de "Cerrado 2 Veces" – un proyecto compuesto de performances cortas cuyo eje principal son las llaves en diferentes contextos.
La 4ª parte trata de atar y desatar, con su respectiva relación de ideas sobre la conexión, la captura y la dependencia.

En este primer intento ate unos personas del público uno al otro con unas cadenas, y di a otras personas prendas de mi ropa. Dentro de la ropa estaban las llaves de los candados de esas cadenas. Después Salí de la sala y les deje que solucionan la situación.

Mi interesaba ver la reacción del publico, primero hacia mis actos (si me dejarían atarlos o no), y luego al encontrarse solos dentro de mi performance, obligados a seguirla si querían liberar de las cadenas.

ADA VILARÓ

SENSE TEMPS PER PERDRE

SIN TIEMPO QUE PERDER

Em costava escriure un text d'aquesta acció. L'Assumpta Basses va venir amb el seus alumnes de Belles Arts, m'envia aquest text de la Mireia Chaos Parra, una alumne seva i m'ha agradat compartir-ho.

Una acció senzilla però plena per la seva presència a l'escenari i l'expressió del seu rostre, que fa que veiem molt més enllà dels dibuixos que han quedat al seu cos després de viure un càncer de mama. No mirem un cos adolorit i malalt, sinó ple de vida i d'amor per si mateix. Traspua confiança i se sent orgullosa d'ensenyar-nos-el així tal com és, perfecte.

El cordó umbilical que l'acompanya són totes les experiències viscudes que han estat necessàries per arribar al punt on ara es troba. Les peces de roba les proteccions darrere les quals s'ha hagut d'amagar. Ella ara se les treu amb cura, capa per capa, per finalment arribar a descobrir el cor del seu ésser que és complet sense necessitar res més que a si mateix.

M.C.P

"Entre la fragilitat i la valentia, espero que per alguns instants,
el meu cor pugui viure en el carrer de la Puresa."

Ada

Me costaba escribir un texto sobre esta acción. Assumpta Basses vino con sus alumnos de Bellas Artes, me envía este texto de Mireia Chaos parra, una alumna suya y me ha gustado compartirlo.

Una acción sencilla pero llena por su presencia en el escenario y la expresión de su rostro hace que veamos mucho más allá de los dibujos que han quedado en su cuerpo después de vivir un cáncer de mamá. No miramos un cuerpo dolorido y enfermo, sino un cuerpo lleno de vida y amor por si mismo. Emana confianza y se siente orgullosa de enseñarlo tal y como es, perfecto.

El cordón umbilical que la acompaña son todas las experiencias vividas que han sido necesarias para llegar al punto donde ahora se encuentra. Las piezas de ropa las protecciones detrás las cuales se ha tenido que esconder. Ahora se las quita con cuidado, capa por capa, para finalmente llegar a descubrir el corazón de su ser que es completo, sin necesitar nada más que a si mismo.

M.C.P

"Entre la fragilidad y la valentía, espero que por unos instantes,
mi corazón pueda vivir en la calle de la pureza."

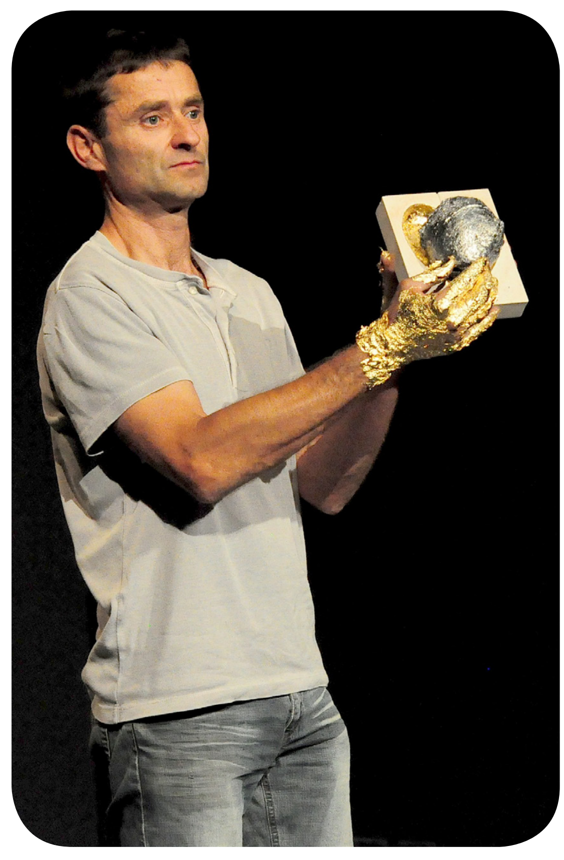
Ada

PEP AYMERICH

INTEL·LIGÈNCIA, FORÇA I BELLESA

INTELIGENCIA, FUERZA Y BELLEZA

CLARA GARÍ

MODEST, ENSENYA'M A FER ADHU MUKHA VRKASANA

MODEST, ENSÉÑAME A HACER ADHU MUKHA VRKASANA

Adhu Mukha Vrkasana és un asana que consisteix a col·locar-se sobre els braços en posició invertida. Vaig sentir Modest, un professor de Ioga, dir que hi ha una barrera que impedeix fer Adhu Mukha Vrkasana: és la por.

Dins la postura hi ha un equilibri perfecte, però assolir la postura no es pot fer gradualment, s'ha de fer d'un únic impuls, i pel camí no hi ha equilibri, fins arribar al final.

Vaig arrossegar a Barcelona, amb un carret de rodes, algunes de les mil pedres en les que consistia l' "Acció de Pedrar" a Camallera el 2011 i que després han fet part també de "Pedres dels pans" al Temple Romà de Vic i "Regal x C.H". A l'Antic Teatre vaig mirar de posar-les en equilibri.

Ha passat ja l'hora d'arrossegar feixugues càrregues, les mil pedres ja s'estan dispersant pel món. Ara, per canviar de paradigma em cal només assolir l'equilibri i per això hauria de perdre també la por.

Adhu Mukha Vrkasana es un asana que consiste en colocarse sobre los brazos en posición invertida. Oí a Modest, un profesor de Yoga, decir que hay una barrera que impide hacer Adhu Mukha Vrkasana: el miedo.

En la postura hay un equilibrio perfecto, pero alcanzarla solo puede hacerse de un único impulso, y por ello, en el proceso no hay equilibrio hasta el final.

Arrastré hasta Barcelona, con un carrito de ruedas, algunas de las mil piedras en las que consistía la "Acción de Pedrar" (Camallera 2011) y que luego han formado parte de "De los panes, piedras" en el Templo Romano de Vic y "Regalo x C.H.M". En el Antic Teatre de Barcelona intenté ponerlas en equilibrio.

Ya ha pasado la hora de arrastrar pesadas cargas, las mil piedras se van dispersando por el mundo. Ahora que ya las he perdido, para cambiar de paradigma solo me falta alcanzar el equilibrio y para ello debería perder también el miedo.

ESTER XARGAY

EL SOTAZERO DEL BATEC

EL BAJOCERO DEL LATIDO

Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...
Ritmes que neguen
el cor batec...
cor batec...
que es nega
als ritmes batec...
himnes batec...
que bateguen batec...
a mort batec...
negació
on moren
els himnes batec...
mort que confirma que
el cor batec...
és l'òrganbatec...
del nihilisme.Batec...
Batec...
Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...Batec...

ESTER XARGAY

Latido...Latido...Latido...Latido...Latido...Latido...Latido...Latido...
Latido...
Ritmos que niegan
el corazón latido...
corazón latido...
que se niega
a los ritmos latido...
himnos latido...
que laten latido...
a muerte latido...
negación
donde mueren
los himnos latido...
muerto que confirma que
el corazón latido...
es el órgano latido...
del nihilismo. Latido...
Latido...
Latido...Latido...Latido...Latido...Latido...Latido...Latido...Latido..Latido...

ESTER XARGAY

DENYS BLACKER
THYMOS

El timo és un òrgan del sistema limfàtic i influeix en el desenvolupament i maduració del sistema limfàtic i en la resposta immunitària defensiva del nostre organisme. El timo era conegut pels antics grecs, i el seu nom prové d'una paraula grega (thumos), que significa cor, ànima, desig, vida, possiblement a causa de la seva ubicació al pit, a prop d'on se senten en forma subjectiva les emocions. Les emocions extremes inhibeixen la funció del timo, suprimint el sistema immunitari.

Thumos en grec antic significa l'ascens de l'esperit, passió, coratge, desig, impuls, inclinació i consideració. El seu origen és troba en l'arrel Indo-Europea dheu, pujar en un núvol, com a pols, fum o vapor (relacionat amb la respiració). En sánscrit, dhumah significa fum i vapor i ens dóna el llatí "fumus" en anglès "fume" "fumigate", "perfum." Hi ha també el concepte d'ondular, olejar i ebullir. En sànscrit, dhulih significa pols o pol·len. L'arrel dheu té connotacions de "estar animada per moviments veloços" arremolinar-se o girar-se. En sànscrit, dhutah significa sacsejar. En grec, thuella significa tempesta, remolí; thuein: sacrificar; thuas: incens per a sacrifici. Thua originalment significa un moviment violent d'aire, aigua, terra, animals i homes, en el sentit de brollar o desbordar-se. Thumas és el que és mou i el que és mogut. Arriscar-se la vida per salvar a una altra és la paradoxa de thumas, una mostra d'aparent contradicció.

Megalothymia és la necessitat de ser reconeguda com a superior a d'altres persones. Isothymia és la necessitat de ser reconeguda com a igual a d'altres persones.

Avui en grec modern thymos simplement significa ràbia.

El timo es un órgano del sistema linfático, El timo ejerce influye en el desarrollo y maduración del sistema linfático y en la respuesta inmunitaria defensiva de nuestro organismo. El timo era conocido por los antiguos griegos, y su nombre proviene de una palabra griega (thumos), que significa corazón, alma, deseo, vida, posiblemente a causa de su ubicación en el pecho, cerca de donde se sienten en forma subjetiva las emociones. Emociones extremas inhiben la función del timo, suprimiendo el sistema inmunológico.

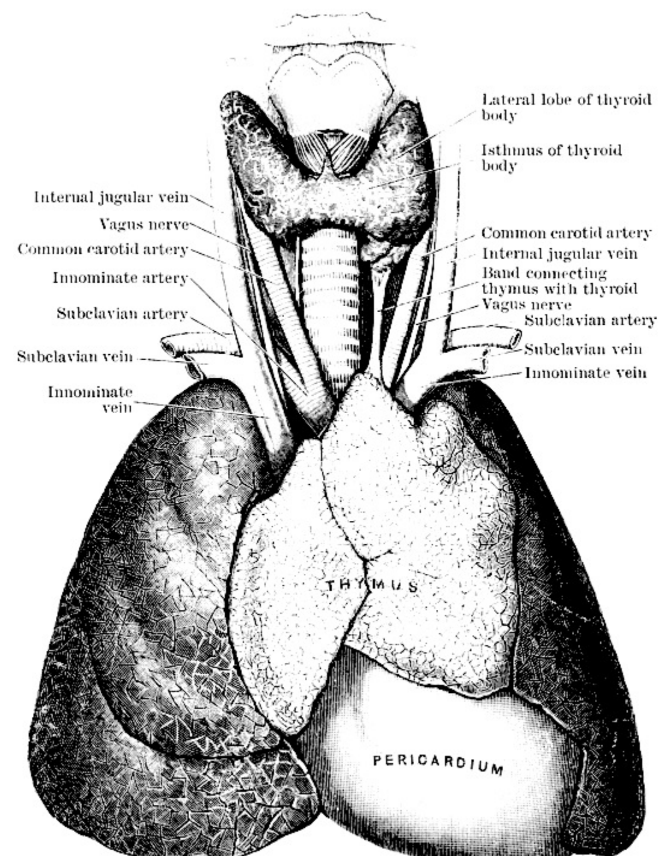
Thumos en griego antiguo significa el ascenso del espíritu, pasión, coraje, deseo, impulso, inclinación y consideración. Su origen se encuentra en la raíz Indo-Europeo dheu, subir en una nube, como polvo, humo o vapor (relacionado con la respiración). En sánscrito, dhumah significa humo y vapor y nos da el latino "fumus," en inglés "fume", "fumigate", "perfume." Hay también el concepto de undular, olear y ebullir. En sánscrito, dhulih significa polvo o polen. La raíz dheu tiene connotaciones de "estar animada por movimientos veloces" arremolinarse o girarse. En Sanscrito, dhutah significa sacudir. In griego, thuella significa tormenta, torbellino; thuein: sacrificar; thuas: incienso para sacrificio. Thua originalmente significa un movimiento violento de aire, agua, tierra, animales y hombres, en el sentido de brotar o desbordarse, Thumas es lo que se mueve y lo que es movido. Arriesgarse la vida para salva a otra es el paradoja de thumas, una muestra de aparente contradicción.

Megalothymia es la necesidad de ser reconocida como superior a otras personas. Isothymia es la necesidad de ser reconocida como igual a otras personas.

Hoy en griego moderno thymos simplemente significa rabia.

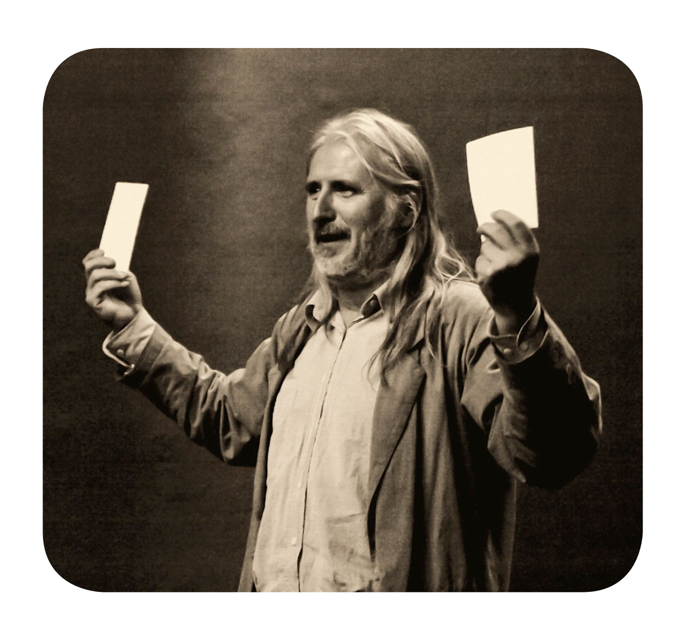

Referències: Paul Lee www.ecotopia.org; Wikipedia; Harvey Mansfield Lecture
How to Understand Politics: What the Humanities Can Say to Science, www.neh.gov.
Ilustración: Cunningham, D.J. Textbook of Anatomy (New York: William Wood and Co., 1903) 1157 http://etc.usf.edu/clipart

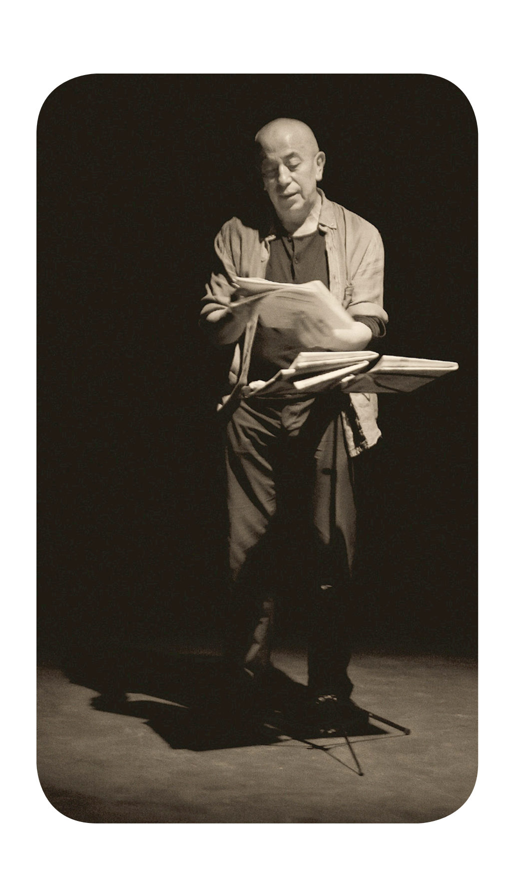
JOAN CASELLAS
T.D.D.C.E.A. o M.A.I

Dedicat a Carles Hac Mor i Ester Xargay tot recordant els esplendorosos dies de la Revista Parlada de Viva Veu (1993-1995).
T.D.D.C.E.A.
Termo Dinàmica del Desplaçament dels Cossos i l'Efecte d'Absència en el desplaçament per empatia càlida segons les lleis i antilleis de la paraparèmia hacmoriana fini secular.
Acció
1- Es demana a tota l'audiència de traslladar-se del pati de butaques a l'espai escènic. 2- Des de l'espai escènic observar el buit de les butaques. 3- Transportar el pati de butaques a l'espai escènic.
M.A.I.
Manifest Adamític Internacional
Davant una projecció del salt de la Caula: Aquí Duchamp va descobrir el misteri del nu caient de l'escala i va senyalar el indret com centre original de l'adamitisme internacional.
Acció
Es proposa un acte adamític que tindrà lloc si tres persones del públic s'uneixen al nu col·lectiu. Es disposa de cinc minuts.
A cegues l'audiència escull l'acció M.A.I. La van realitzar Oscar Abril Ascaso, Carlus, un jove del que no coneixem el nom i Joan Casellas.

Dedicado a Carles Hac Mor i Ester Xargay recordando los esplendorosos días de la Revista Hablada de Viva Voz (1993-1995).
T.D.D.C.E.A.
Termo Dinámica del Desplazamiento de los Cuerpos y el Efecto de Ausencia en el desplazamiento por empatía calida según las leyes y anti leyes de la paraparemia hacmoriana finisecular.
Acción
1-Se pide a toda la audiencia que se traslade del patio de butacas al espacio escénico. 2- Desde el espacio escénico observar el vacío de las butacas. 3- Transportar el patio de butacas al espacio escénico.
M.A.I. (en catalán "nunca")
Manifiesto Adamítico Internacional
Delante una proyección del salto de la Caula: Aquí Duchamp descubrió el misterio del desnudo cayendo de la escalera y señalo este lugar como centro original del adamitismo internacional.
Acción
Se propone un acto adamítico que tendrá lugar si tres personas del público se unen al desnudo colectivo. Se dispone de cinco minutos.
A ciegas la audiencia escogió la acción M.A.I. La realizaron Oscar Abril Ascaso, Carlus, un joven del que no conocemos el nombre y Joan Casellas.

ROTNIP
BRICOFILIAS7T 4

LESLEY YENDELL
TRANSACCIÓ
TRANSACCIÓN

MARINA TSASARA

PA

PAN

BREAD

Bread: una peça en la meva absència

Bread és una performance interactiva, presentada en la meva absència amb instruccions:

(El pa està enmig de l'espai només amb un punt de llum damunt d'ell. Algú llegeix les instruccions en veu alta a 3 metres de distància del pa)

"Hola a tots.
Com avui la meva peça es presentarà en la meva absència, necessitaré una petiteta ajuda de qualsevol de vosaltres que li agradés viure l'experiència. Serà un cosa molt senzilla però es necessita a algú que es pugui connectar amb el material, que en aquest cas és el pa.
Hi ha algú? (pausa fins que algú respongui). (Sinó contesten, la peça tindrà que acabar en aquest moment, només amb 10 segons mirant la imatge del pa il·luminat).
Gràcies!"

Bread: una pieza en mi ausencia

Bread es una performance interactiva, presentada en mi ausencia con instrucciones:

(El pan está en medio del espacio sólo con un punto de luz sobre él. Alguien lee las instrucciones en voz alta a 3 metros de distancia del pan)

"Hola a todos.
Como hoy mi pieza se presentara en mi ausencia, necesitare una pequeñilla ayuda de cualquiera de vosotros que le gustase vivir la experiencia. Va a ser algo muy sencillo pero se necesita a alguien que pueda conectarse con el material que en este caso es el pan.
¿Hay alguien? (pausa hasta que alguien responda). (Si no contestan, la pieza se tendrá que acabar en ese momento, solo con 10 segundos mirando a la imagen del pan iluminado).
¡Gracias!"

CARLES HAC MOR
COM QUE L`EXCEL·LÈNCIA ÉS FEIXISTA, LA ICTOPIA ÉS PARAPARÈMICA

L'excel·lència és feixista
i la ictopia és paraparèmica;
per tant, l'afany de perfecció
també és autoritari.
Ergo, quan volem dir una cosa,
sempre és un altre qui la diu,
i, ineluctablement, ho fa en contra nostre.
En conseqüència, el fracasart
és l'única opció antiart no putrefacta,
i tanmateix ho acaba essent.

Carles Hac Mor

MARINA OROZA
NO TINC RES A DIR
NO TENGO NADA QUE DECIR

Vivim aquí, així, aquí, ja.
Vivim aquí, a poc a poc.
Això és real, real, real, real.

Vivimos aquí, así, ahí, ya.
Vivimos aquí, poco a poco.
Esto es real, real, real, real.

MARIA COSMES

EXTENSIONS PERFORMÀTIQUES

EXTENSIONES PERFORMÁTICAS

La primera vegada que vaig veure la performance d'Ester Ferrer "Hablar por andar o andar por hablar", jo ja havia arribat a la conclusió que l'acció és l'únic que salva el pensament. El meu treball d'acció és el que ha salvat el meu pensament de la immobilitat.

Actualment la meva línia de treball comença a explorar la narració escrita en relació als actes reals. Només després d'anys de dedicar-me a l'art d'acció, de posar el meu cos en relació i risc amb l'entorn que envolta les relacions humanes, i la simbologia que es pot construir en base a la interacció de propostes estètiques i de participació amb els altres sobre el terreny dels actes, estic en situació de poder arribar a la Paraula. Amb majúscula, perquè per a mi aquest no ha sigut un camí fàcil i, en la meva experiència, l'Acte sempre ha precedit a la Paraula, aquell motor de pensament i aquesta configuradora de discurs. Discurs que considero sempre obert i que per tant prefereixo articular-ho com alguns relats possibles sobre un acte particular.

Dono gràcies a la performance per haver-me ajudat i continuar ajudant-me a fer el meu camí. Ara aquest m' ha portat a l'escriptura.

Per això la meva performance a Corpologies a l'Antic Teatre va consistir en llegir per primera vegada en públic un text meu, el relato En (re) construcción que s'inspira en aquest sentiment. L'Escriptura i la Veu també són acció.

La primera vez que vi la performance de Ester Ferrer "Hablar por andar o andar por hablar", yo ya había llegado a la conclusión que la acción es lo único que salva el pensamiento. Mi trabajo de acción es el que ha salvado mi pensamiento de la inmovilidad.

Actualmente mi línea de trabajo empieza a explorar la narración escrita en relación a los actos reales. Sólo después de años de dedicarme al arte de acción, de poner mi cuerpo en relación y riesgo con el entorno que rodea las relaciones humanas, y la simbología que se puede construir en base a la interacción de propuestas estéticas y de participación con los otros sobre el terreno de los actos, estoy en situación de poder llegar a la Palabra. Con mayúscula, porque para mí este no ha sido un camino fácil y, en mi experiencia, el Acto siempre ha precedido a la Palabra, aquel motor de pensamiento y esta configuradora de discurso. Discurso que considero siempre abierto y que por lo tanto prefiero articularlo como algunos relatos posibles sobre un acto particular.

Doy gracias a la performance por haberme ayudado y continuar ayudándome a hacer mi camino. Ahora éste me ha acercado a la escritura.

Por esto mi performance de Corpologies en el Antic Teatre consistió en leer por primera vez en público un texto mio, el relato En (re) construcción que se inspira en este sentimiento. La Escritura y la Voz también son acción.

CARLUS CAMPS
MENJA QUE MENJARÀS III
COME QUE COMERÁS III

Menja que menjaràs i quan més mengis
més gana tindràs; i menjaràs.
Però t'alimentaràs?

Alimentat del raigs del Sol = la fotosíntesis humana

Menja que menjaràs i quan més mengis
més gana tindràs; i menjaràs.
Però t'alimentaràs?

Alimenta el cos amb el moviment, ets una dinamo

Menja que menjaràs i quan més mengis
més gana tindràs; i menjaràs.
Però t'alimentaràs?

Alimentat amb Aigua de Mar té tots el nutrients necessaris per a la vida.
El teu cos és 9% sals i minerals la seva aigua. La del Mar, és al 35%.
Agafa-la del Mar. Un dia net, mínim un metre per sota la superfície.

Dosis: dos xupitos diaris.
Mode d'us: l'aigua de mar a la boca, ensaliva bé, "mastegar-la" i empassar-se-la.

L'Aigua de Mar, per més que diguin no té cap tipus de contra indicació.
Més informació a "La Dieta del Delfín"

Menja que menjaràs i quan més mengis
més gana tindràs; i menjaràs.

Però t'alimentaràs?

Come que comerás y cuando más comas
más hambre tendrás; y comerás.
¿Pero te alimentarás?

Aliméntate del rayos del Sol = la fotosíntesis humana

Come que comerás y cuando más comas
más hambre tendrás; y comerás.
¿Pero te alimentarás?

Alimenta el cuerpo con el movimiento, eres una dinamo

Come que comerás y cuando más comas
más hambre tendrás; y comerás.
¿Pero te alimentarás?

Aliméntate con Agua de Mar tiene todos los nutrientes necesarios para la vida.
Tu cuerpo es 9% sales y minerales su agua. La del Mar, es al 35%.
Cógela del Mar. Un día limpio, mínimo un metro por debajo la superficie.

Dosis: dos chupitos diarios.
Modo de os: el agua de mar a la boca, ensaliva bien, "masticarla" y tragársela.

El agua de Mar, por más que digan no tiene ningún tipo de contraindicación.
Más información a "La Dieta del Delfín"

Come que comerás y cuando más comas
más hambre tendrás; y comerás.

¿Pero te alimentarás?

MARTA DARDER
TINC POCA PARLA

Tinc poca parla.

El que dic
ho escric
___ als dits;

filo crits i ric.
-repic gepic
rònec renec-.

En_callat pit
escric i dic
en sord crit:

la parla penja la pensa;
la pensa colga el pit;
els crits renillen dins.

Quin deliri d'emmudir!

Marta Darder, Pocasoltes, 2012

Homenatge a Camille Claudel, 30 anys emmudida a la força.

MARTA VERGONYÓS I L'ORQUESTRA DELS uDOLS

ESPERANT-LA

ESPERANDO-LA

Quan ens trobem per crear alguna cosa entre totes les de l'Orquestra dels uDols el procés requereix d'una espera…d'un saber escoltar , d'un saber quin és el moment epifànic o be quan era només soroll…

Per arribar a aquesta peça, …vam estar una bona estona esperant-La…donant-li voltes i baixant el volum conceptual…

S'ha de tenir coratge i certesa per tenir tots els instruments a punt, a l'abast i no fer res…i restar immòbil…en silenci…i tan sols buscar un to comú… el LA que ens uneix…una vibració compartida…

…i descobrir que el que és realment difícil és no-fer…
…Sinó saber esperar conjuntament… "una placenta és el plaer de l'espera"…rellegíem
…no era un homenatge a Cage…no (ho sento) (o potser també)

Era la meravella de trobar un to entre totes, tot i tenir sons diferents…la voluntat de buscar el pro-comú…

Una manera de deixar fluir aquest benestar que sentim quan ens trobem…i de tant en tant fer-lo públic…

Cuando nos encontramos ara crear alguna cosa entre todas las de la Orquestra de los uDols el proceso requiere de una espera… de un saber escuchar, de un saber cual es el momento epifánico o bien cuando era sólo ruido…

Para llegar a esta pieza… estuvimos un buen rato esperando-La… dándole vueltas y bajando el volumen conceptual…

Se tiene que tener coraje y certeza para tener todos los instrumentos a punto, al abasto y no hacer nada… y permanecer inmóvil… en silencio… y tan sólo buscar un tono común… el LA que nos une… una vibración compartida…

…y descubrir que lo que es realmente difícil es no-hacer…
…si no saber esperar conjuntamente… "una placenta es el placer de la espera"… releíamos
…no era un homenaje a Cage.. no (lo siento) (o quizá también)

Era la maravilla de encontrar un tono entre todas, aún y teniendo sonidos diferentes… la voluntad de buscar el pro-común…

Una manera de dejar fluir este bienestar que sentimos cuando nos encontramos… y de vez en cuando hacerlo público…

CARLOS PINA
INDEPENDENCE SERIES 2

L'eix central del meu treball és la politització de la pròpia vida, abordant temes que van des de la teràpia fins a l'entorn immediat, passant per la memòria personal i col·lectiva fins al marc històric i geopolític global. Els objectes que construeixo durant les meves accions tenen una funció performàtica, són acció, significat i significant unificats a través del discurs.

A partir de l'any 2004 desenvolupo el concepte d'anamnesi, contra l'amnèsia general provocada per la sobresaturació d'informació en els mitjans de masses, que han convertit l'anomenada societat de la "comunicació" en una "societat del soroll".

En paral·lel, començava una sèrie de performances site-time-specific, en les quals utilitzo la imatge d'armes d'assalt com a objectes "culturals" que estan presents a tot arreu. Malgrat tenir una significació aparentment clara, considero que la seva ambigüitat com a imatge permet múltiples lectures.

El eje central de mi trabajo es la politización de la propia vida, abordando temas que van desde la terapia hasta el entorno inmediato, pasando por la memoria personal y colectiva hasta el marco histórico y geopolítico global. Los objetos que construyo durante mis acciones tienen una función performática, son acción, significado y significante unificados a través del discurso.

A partir del año 2004 desarrollo el concepto de anamnesis, contra la amnesia general provocada por la sobresaturación de información en los medios de masas, que han convertido la llamada sociedad de la "comunicación" en una "sociedad del ruido".

En paralelo, empezaba una serie de performances site-time-specific, en las que utilizo la imagen de armas de asalto como objetos "culturales" que están presentes en todas partes. A pesar de tener una significación aparentemente clara, considero que su ambigüedad como imagen permite múltiples lecturas.

http://just-think.carlos-pina.stidna.org

ONA MESTRE

LA MIRADA D'UN PAS

LA MIRADA DE UN PASO

Un pas fa línia entre un obrir-se a
i un afronterar-se de
cadascun limita un lloc
i cadascun es una avançada a un lloc.
Un pas coneix de nou, troba, segueix cercant
crea, acompanya
un altre, ja ho sap tot de tot, "repassem".
De vegades fas un pas aquí
i et sents allà.
Aquest allà, carai com estira
i el pas d' aquí
i el que avances
i el que deixes enrere
es barrejant !
Pas acantonat
pas al biaix
pa as de pa as
pas de sempre
pas aparaulat
passssssssss
Hi ha un quelcom, la dinàmica,
mes enllà de la voluntat d' un peu,
crea un moviment en alçada
i un pas fa un pas i un pas i un pas..................

Un paso hace línea entre un abrirse a
y un fronterarse de
Cada uno limita un lugar
y cada uno es un avanzar de un lugar.
Un paso conoce de nuevo, encuentra,
sigue buscando, crea, acompaña.
otro, lo sabe todo de todo, repasemos.
A veces haces un paso aquí
pero estas allá,
y este allá, como aprieta!
y el paso de aquí
y lo que avanzas
y lo que dejas atrás
se mezclan !
paso esquinado
paso a través
paso de paso
paso de siempre
paso apalabrado
passsssso
Hay un algo, la dinámica más allá
de la voluntad de un pie
crea un movimiento en un movimiento
y un paso da un paso y un paso y un paso. . . .

BEATRIU CODONYER

L'AIRE

EL AIRE

En aquest moment estic treballant sobre una sèrie de performance en les que hi ha una similitud temàtica i estètica. Parteixen d'un particular univers femení que potser el meu, però crec que també pot ser comú a moltes dones. Les dones compartim experiències, que per la nostra història al llarg dels segles, ens han estat comunes i viscudes en silenci. Si és cert que al nostre món occidental, disposem d'una llibertat aconseguida no fa gaire tant, a la gran majoria de llocs del món, ser dona, encara suposa patir violència i estar sotmesa a figures d'un sistema patriarcal, no protector, sinó violent. En aquests moments convuls de les nostres vides, tornem sentir com de fràgils poden arribar a ser els sistemes que ens havien concedit aquest principi d'igualtat.

Les dones s'han hagut de valdre d'estratègies per a poder sobreviure en aquestos mons i poder anar fent, en un espai d'intimitat, que era on podien de vegades trobar una certa "llibertat". És d'aquest espai d'intimitat del que a mi m'agrada partir i és l'univers que mes m'interessa, perquè vaig pensar que ens identifica a totes les dones, de diverses races i cultures, encara que evidentment jo parteix d'uns paràmetres occidentals i no tinc la pretensió de representar-les a totes.

Són performance en les que intervenen elements subtils, de la quotidianitat, i quasi de la espiritualitat, d'una dona, combinades amb d'altres que expressen una violència, no explicita, no evident. Situacions que d'alguna forma tots vivim, però que encara estan mes integrades en el món de les dones, de les mestresses de casa, al nostre rol com a mares i esposes o companyes. Vaig jugar també amb la estaticitat, la falta quasi de moviment a l'escenari. Podria semblar que allà ocorren poques coses, tanmateix, hi ha una forta acció continguda: n'ocorren moltes, però sempre manifestades des de eixa aparença tranquil·la, fins i tot fràgil.

D'una altra part, vaig intentar aportar eixe univers de somnis, de possibilitat d'escapar-ne, no des de la fugida al món de princeses que se'ns segueix proposant des de tots els estereotips, sinó de la possibilitat de construir-nos de nou.

En eixe aspecte em sent molt identificada en l'univers femení que envolta el mon de la performance, els encontres de dones artistes. L'acte performatiu és en si mateixa un acte d'obertura, de llibertat, on entres en una profunda relació amb tu mateixa i amb l'altre. Eixa immediatesa, el moment viu i viscut, que conclou un procés creatiu i dona pas a un de nou, però l'has pogut rescatar de tu per a compartir-lo, per a treure'l al món i viure uns breus instants com a reflex o doble mirall, entre tu i l'espectador.

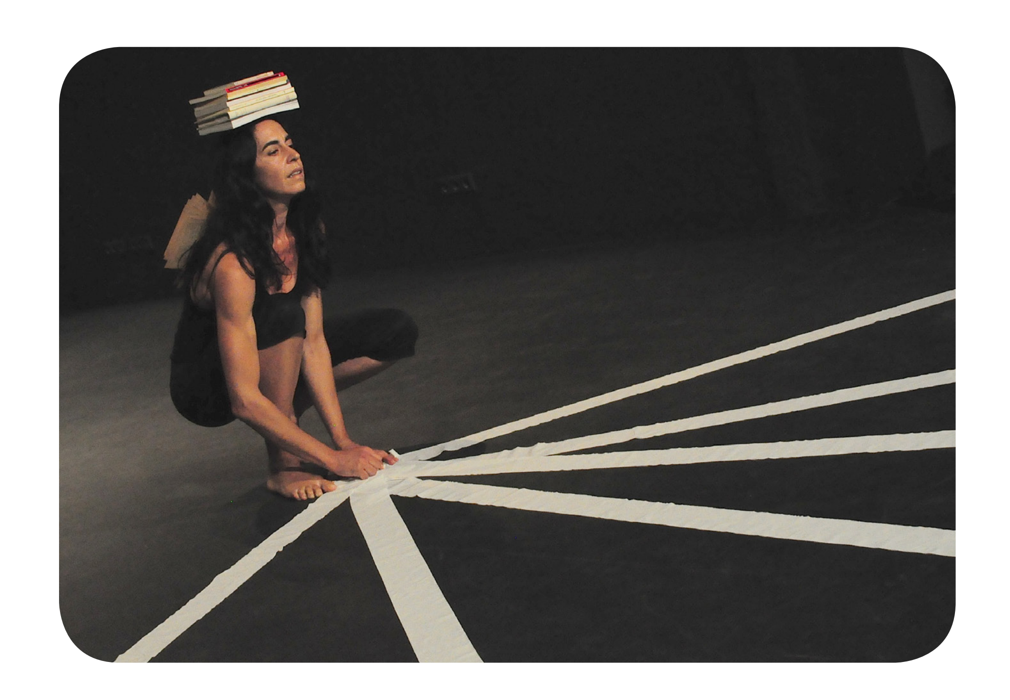

En estos momentos estoy trabajando sobre una serie de performances en las que se encuentra una similitud temática y estética. Parten de un particular universo femenino, que puede ser el mío, pero creo que también puede ser común a muchas mujeres. Las mujeres compartimos experiencias que por nuestra historia a lo largo de los siglos, nos han sido comunes y vividas en silencio. Si es cierto, que en nuestro mundo occidental, disponemos de una libertad conseguida no hace tanto, en la gran mayoría de lugares, ser mujer, todavía supone padecer violencia y estar sometidas a figuras de un sistema de patriarcado, no protector sino violento. En estos momentos convulsos de nuestras vidas, volvemos a sentir como de frágiles pueden llegar a ser las sociedades que nos habían concedido este principio de igualdad.

Las mujeres se han tenido que valer de estrategias, para poder sobrevivir en estos mundos y construir su vida, en un espacio de intimidad, que era donde a veces podían encontrar una cierta "libertad". Es de este espacio de intimidad del que a mí me gusta partir y es el universo que más me interesa, porque pienso que nos identifica a todas las mujeres, de distintas razas y culturas, aunque evidentemente yo parto de unos parámetros occidentales y a su vez dudo de que mi lenguaje pueda ser representativo para ciertas mujeres.
Son performances en las que intervienen elementos sutiles, de la cotidianeidad, y casi de la espiritualidad, de una mujer, combinadas con otras que expresan una violencia no explícita, no evidente. Situaciones que de alguna forma, todos vivimos, pero que todavía están más integradas en el mundo de las mujeres, en nuestro rol como madres y esposas o compañeras. Juego también con la estaticidad, la falta casi de movimiento en el escenario. Podría parecer que suceden pocas cosas, sin embargo, hay una fuerte acción contenida: suceden muchas cosas, pero siempre manifestadas desde esa apariencia tranquila, incluso frágil.
Por otro lado intento aportar ese universo de sueños, de posibilidad de escapar, pero no desde la huida al mundo de princesas que se nos sigue proponiendo desde los estereotipos, sino desde la posibilidad de construirnos de nuevo.
En este aspecto me siento muy identificada con el universo femenino que envuelve el mundo de la performance, con los encuentros de mujeres artistas. El acto performativo es en sí mismo un acto de apertura, de libertad, donde entras en una profunda relación contigo misma y con el otro/a. Esa inmediatez, el momento vivo y vivido, que concluye un proceso creativo, y da paso a otro nuevo, pero que has podido rescatar de ti misma para compartirlo, para sacarlo al mundo y vivir unos breves instantes como un reflejo o doble espejo, entre tú y el espectador.

MIREIA ZANTOP

E QUI LIBRI (S) II

Equilibri, de aequilibrium: aequus = igual i libra=balança, pes
i aquí.
i a qui?
libris: dels llibres
o dels lliures
de libertas: tornar a la mare

Fragment del **procés** d'equilibri
de lectures obertes i creuades
del pes propi i l'exterior,
del cos íntim davant del cos públic
dels factors intencionats o involuntaris,
de l'acció de forces que implico o s'impliquen i contrarresten mútuament,
dels vincles de la paraula-veu i la paraula-paper, paper del lligam,
de la (con)fusió dels estrats de percepció i memòria en l'harmonia del conjunt.

Els factors (sempre) canviants neguen un estat d'equilibri estable, un resultat, i evidencien un procés pur d'infinit moviment tendint a la justesa i l'harmonia en la unitat.

...et qui est libre?

Equilibri, de aequilibrium: aequus = igual y libra=balanza, peso
He (a)quí
He a quién
libris: de los libros
o de los libres
de libertas: volver a la madre

Fragmento del **proceso** del equilibrio
de lecturas abiertas y cruzadas
del peso propio i el exterior,
del cuerpo íntimo delante del cuerpo público
de factores intencionados o involuntarios,
de la acción de fuerzas que implico o se implican y contrarrestan mutuamente,
de los vínculos de la palabra-voz y la palabra-papel, el papel de la relación,
de la (con)fusión de estratos de percepción i memoria en la armonía del conjunto.

Los factores (siempre) cambiantes niegan un estado de equilibrio estable, un resultado, y evidencian un proceso puro de incesante movimiento que tiende a la justeza y la armonía en la unidad.

...et qui est libre?

MONTSE SERÓ

EMBUT-IN

Embut - in

Incertesa, incoherència, indignació

Intolerància, inseguretat, indecisió

Injustícia, indignació, insolència

Incompetència, inquietud

Incongruència

Insolvència

Indecisió

In

so

lu

ble

RUBEN BARROSO

ESTIC ASSEGUT A UNA HABITACIÓ
ESTOY SENTADO EN UNA HABITACIÓN
I AM SITTING IN A ROOM

"Estic assegut en una habitació, diferent d'aquella en la qual estàs ara. Estic gravant el so de la meva veu en parlar i ho vaig reproduir de nou a l'habitació, una vegada i una altra, fins que les freqüències ressonants de l'habitació s'amplifiquin a si mateixes, de manera que tot rastre de la meva parla, exceptuant tal vegada del ritme, sigui destruït. El que llavors escoltaràs seran les freqüències de ressonància naturals de l'habitació, articulades per la parla. Considero aquesta activitat no tant la demostració d'un fet físic sinó, més aviat, com una manera d'eliminar qualsevol irregularitat que la meva parla pugui posseir". (1)

En 1969, l'artista i compositor nord-americà Alvin Lucier va realitzar una peça titulada "I am sitting in a room" en la qual treballava sobre la neteja del so i les paraules que no són substituïts ni reemplaçats per uns altres sinó que s'acumulen en si mateixos fins a convertir-se en una altra cosa, sense deixar de ser els mateixos doncs, si netegessis les capes de freqüència ressonant (l'acumulació) aquests seguirien sent iguals als emesos en primera instància per la seva veu.

El seguiment d'una vida, la de qualsevol, es pot resumir en sons que continguin solament dues o tres paraules. Aquestes, repetides i distorsionades per les ressonàncies dels espais és els que va habitant, conformen un possible espectre sonor de la seva existència.

L'acumulació, penso, es produeix pel desig de desfer-te de les coses, els objectes, les imatges o els sons acumulats. Només en aquest desig existeix l'acumulació. Sinó és per desprendre't d'això, acumular manca de sentit, almenys per a mi. Quan trobada, adquireixo o busco alguna cosa que emmagatzemo, penso sempre en el moment en el qual em desfaré d'ell.

"The Lost Tapis Project (Les Cintes Perdudes)" és un espai (un altre més) dedicat a treure'm coses de damunt, coses que és igual que portin molt o poc temps aquí, coses que et trobes i recordes el moment en el qual vas pensar desfer-te d'elles i coses que portes mesos, setmanes o dies, pensant en com treure-te-les de damunt.

És un treball lingüístic on les coses construeixen un llenguatge estiguin o no estiguin en la seva forma original, tinguin o no la voluntat de desaparèixer o transformar-se. Un treball de poliment gramatical, ortogràfic, on s'elimini progressivament com apuntava Lucier, qualsevol rastre irregular de la meva parla quotidiana, de la llengua. Una forma d'expressió (una altra més) en la qual sentir-se més còmode que amb les paraules emeses de forma natural per dir, al final, el mateix que podria dir amb aquestes. Tenint en compte que un, al llarg de la seva vida, sempre diu el mateix -de diferents maneres però el mateix-.

Aquí es parla de les freqüències que es produeixen quan la teva veu o el teu pensament o els teus gustos, ressonen en altres espais que no són solament els espais estancs del teu cap formant col-leccions privades d'elements dels quals et desfàs per tornar a construir uns altres dels quals ja estic pensant com desfer-me.

Rubén Barroso, 18 d'octubre de 2012

"Estoy sentado en una habitación, diferente de aquella en la que estás ahora. Estoy grabando el sonido de mi voz al hablar y lo voy reproducir de nuevo en la habitación, una y otra vez, hasta que las frecuencias resonantes de la habitación se amplifiquen a sí mismas, de modo que todo rastro de mi habla, exceptuando tal vez del ritmo, sea destruido. Lo que entonces escucharás serán las frecuencias de resonancia naturales de la habitación, articuladas por el habla. Considero esta actividad no tanto la demostración de un hecho físico sino, más bien, como un modo de eliminar cualquier irregularidad que mi habla pueda poseer". (1)

En 1969, el artista y compositor norteamericano Alvin Lucier realizó una pieza titulada "I am sitting in a room" en la que trabajaba sobre la limpieza del sonido y las palabras que no son sustituidos ni reemplazados por otros sino que se acumulan en sí mismos hasta convertirse en otra cosa, sin dejar de ser los mismos pues, si limpiaras las capas de frecuencia resonante (la acumulación) estos seguirían siendo iguales a los emitidos en primera instancia por su voz.

El seguimiento de una vida, la de cualquiera, puede resumirse en sonidos que contengan solo dos o tres palabras. Estas, repetidas y distorsionadas por las resonancias de los espacios es los que va habitando, conforman un posible espectro sonoro de su existencia.

La acumulación, pienso, se produce por el deseo de deshacerte de las cosas, los objetos, las imágenes o los sonidos acumulados. Sólo en ese deseo existe la acumulación. Sino es para desprenderte de ello, acumular carece de sentido, al menos para mí. Cuando encuentro, adquiero o busco algo que almaceno, pienso siempre en el momento en el que me desharé de el.

"The Lost Tapes Project (Las Cintas Perdidas)" es un espacio (otro más) dedicado a quitarme cosas de encima, cosas que da igual que lleven mucho o poco tiempo ahí, cosas que te encuentras y recuerdas el momento en el que pensaste deshacerte de ellas y cosas que llevas meses, semanas o días, pensando en cómo quitártelas de encima.

Es un trabajo lingüístico donde las cosas construyen un lenguaje estén o no estén en su forma original, tengan o no la voluntad de desaparecer o transformarse. Un trabajo de pulido gramatical, ortográfico, donde se elimine progresivamente como apuntaba Lucier, cualquier rastro irregular de mi habla cotidiana, de la lengua. Una forma de expresión (otra más) en la que sentirse más cómodo que con las palabras emitidas de forma natural para decir, al final, lo mismo que podría decir con estas. Teniendo en cuenta que uno, a lo largo de su vida, siempre dice lo mismo -de distintas maneras pero lo mismo-.

Aquí se habla de las frecuencias que se producen cuando tu voz o tu pensamiento o tus gustos, resuenan en otros espacios que no son solo los espacios estancos de tu cabeza formando colecciones privadas de elementos de los que te deshaces para volver a construir otros de los que ya estoy pensando cómo deshacerme.

Rubén Barroso, 18 de octubre de 2012

PERE SOUSA

ALTRES VEUS

OTRAS VOCES

"Otras Voces", forma parte de un serie de textos y sonidos encontrados que he ido recopilando los últimos años, si Schwitters afirmaba que "todo el material percibido por el ojo es apropiado para el arte, por lo que todos aquellos sonidos encontrados son apropiados para la poesía", y siguiendo esta máxima he ido creando textos para ser recitados, el conjunto de los mismos llevan como título "poèmes trouvés", experimentos sobre lectura casual de elementos sonoros de la vida cotidiana, palabras oídas en la calle, leídas en los carteles, la publicidad o pintadas en las paredes.

"Altres Veus", forma part de una sèrie de textos i sons trobats que he anat replegant els últims anys, si Schwitters afirmava que "tot el material percebut per l'ull és apropiat per a l'art, també tots aquells sons trobats són apropiats per a la poesia", i seguint aquesta màxima he anat creant textos per ser recitats, el conjunt dels quals anomeno "poèmes trouvés", experiments sobre lectura casual d'elements sonors de la vida quotidiana, paraules escoltades al carrer, altaveus, llegides en els cartells, la publicitat o pintades a les parets.

PAOLO COLLEONI

9 RELATS BREUS

9 RELATOS BREVES

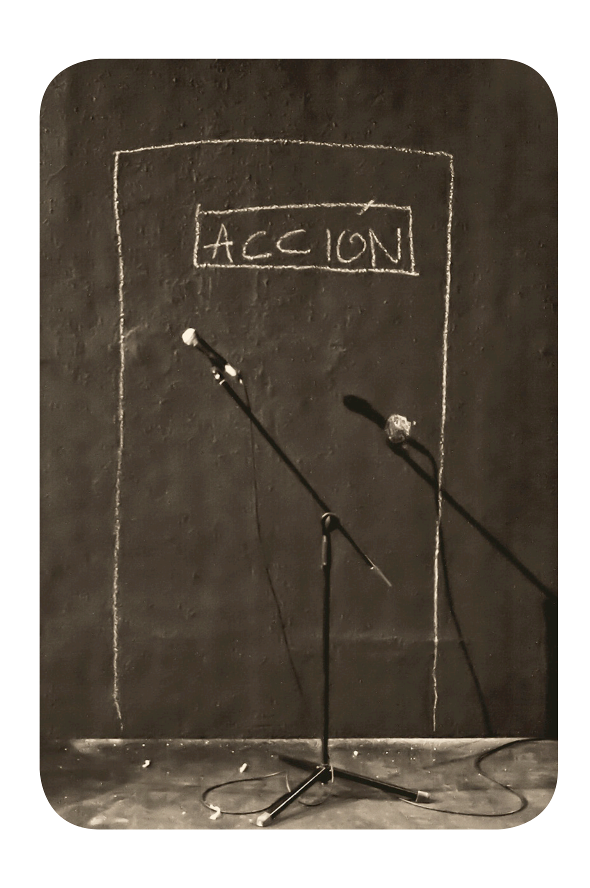
El meu performance no és conceptual, l'acció realitzada en Corpologia 9 relats breus tracta de buscar l'altra cara de la moneda, conduir al públic a un punt extrem, crear una sensació d'aparent banalitat, jugar amb l'aguant de les persones, amb enganys en els seus moments concrets per després, sorprendre, alleujar, i divertir, concloure dient que tot és broma, en fi una broma de bon gust, encara sort, l'existència està plena de bromes de mal gust, canten que la vida dóna sorpreses i sorpresa, perquè no, dóna la performance. Vull fer una acció amb caràcter desenfadat, sense dogmes enmig, que sigui fàcil d'entendre per a tots.

Mi performance no es conceptual, la acción realizada en Corpología9 relatos breves trata de buscar la otra cara de la moneda, conducir al público a un punto extremo, crear una sensación de aparente banalidad, jugar con el aguante de las personas, con engaños en sus momentos justos para después, sorprender, aliviar, y divertir, concluir diciendo que todo es broma, en fin una broma de buen gusto, menos mal, la existencia está llena de bromas de mal gusto, cantan que la vida da sorpresas y sorpresa, porque no, da la performance. Quiero hacer una acción con carácter desenfadado, sin dogmas en medio, que sea fácil de entender para todos.

SILVIA ANTOLÍN

MICROACCIÓ

MICROACCIÓN

SUPORT

Moltes gràcies a tot@s els/les artist@s i creador@s de la familia CORPOLOGIA.
Tothom participa de moment sense cobrar. Busquem la independencia mitjançant, la venda de la revista, les entrades i col·laboracions amb empreses i individuals per a cobrir les despeses de la trobada.

Muchas gracias a tod@s l@s artist@s y creador@s de la família CORPOLOGIA.
Todos participan de momento sin cobrar. Buscamos la independencia mediante, la venta de la revista, las entradas y colaboraciones con empresas e individuales para cubrir los gastos del encuentro.

Organitzat per:

www.gresolart.com

Amb el suport de:

C9 - Novembre 2012